

суспільством у вигляді деяких специфічних очікувань, пов'язаних із професійною діяльністю випускника. Більш того, саме рівень відповідності індивідуальних показників очікуванням роботодавця й суспільства і подається як основний показник компетентності.

Від майбутнього спеціаліста формування досвіду існування в інформаційному просторі, тобто – інформаційної компетентності. А оскільки для студентів, що вивчають комп'ютерні науки, це новоутворення є особливо значущим, не можна пройти повз можливість об'єднати обидві цілі, що стоять перед сучасною професійною освітою: формування іншомовної та інформаційної компетентності у студентів фахових коледжів у процесі вивчення курсу іноземної мови. Інтернет-технології, що стрімко розвиваються, за своєю природою ідеально вписуються також і в систему дистанційної освіти, яка передбачає просторове відокремлення викладача та студента.

Все вище вказане дозволяє виділити наступні напрямки використання інформаційних технологій у викладанні іноземної мови у немовному фаховому коледжі:

міжгрупове (міжмовне) спілкування з носіями іноземної мови за допомогою e-mail та веб-ресурсів в інформаційних мережах.

використання різноманітних традиційних ресурсів для накопичення дидактичних матеріалів.

самостійне вивчення мови за допомогою дистанційних навчальних курсів.

Таким чином, можна зробити висновок, що використання сучасних інформаційних технологій сприятиме:

- 1.Формуванню культури спілкування, розвитку комунікативних навичок, що є дуже важливим при вивченні іноземної мови.
- 2.Створенню мовного середовища у веб-контактах з носіями мови.
- 3.Підвищенню мотивації у вивченні іноземної мови.
- 4.Формуванню потреби до самоосвіти.

Марченко М.М.

Проф. Фірсова Л.В.

*Харківський національний технічний університет
сільськогосподарства імені Петра Василенка*

ЦІННОСТІ ІНАКОМИСЛЕННЯ В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Чи важить щось думка однієї людини у суспільстві? Чи під силу насправді одній персоні змінити світ на краще? Навряд чи одна сила зможе повністю спинити роботу багатотисячної фабрики або самотужки переконати багатомільйонний натовп людей змінити свою точку зору і, відмовившись від своїх переконань, змінити напрям руху, яким пересувався по життю кожен з цього натовпу.

Це неможливо одразу з декількох причин. Перша, і найбільш очевидна з

них полягає у тому, що у звичайної людини просто не вистачить сил, аби хоч трохи похитнути норми, що будувалися роками і вже мають чітко налагоджені схеми роботи.

Друга ж причина є ще простішою – якою б сильною, як фізично, так і розумово, не була розвинена людина, лише одній особі із сотень під силу у повній мірі протистояти безжальному тиску системи. Для іншої частини населення виступити проти суспільства з його чітко визначеними нормами і моралями – все одно що сподіватися плисти крізь течію Гольфстріму – у кращому випадку тебе просто накриє хвилюю і ти, аби врятуватись, будеш змушений прибитись до течії. У гіршому ж випадку, на персону, що набралася хоробрості зробити крок проти загальноприйнятих устроїв чекає смерть. Наче хвилюю, що може ламати камінні брили, залізна рука системи зламає і небіжчика, що приносив забагато клопоту. Чи означає це, що годі і намагатись щось змінити, адже усе все давно вирішено за нас? Авжеж ні. Звісно, одна людина вкрай слабка, щоб досягти істотних змін. Але що як таких людей буде десять? Сотня? Тисяча? Що буде, якщо багатомільйонне місто підніметься за одні ідею і заради однієї цілі? В таких випадках, шанси бути поміченими або почутими ростуть у геометричній прогресії. Але що може вплинути на людей настільки, щоб вони знайшли спільну мову і боролися за одну ідею.

Звісно, відповідь на це риторичне питання така ж риторична: людьми керує те, що генерує наш мозок щосекунди. Те, що існує і не існує одночасно. Те, що не купиш ні за які гроші і не, що не відбереш, навіть приклавши неймовірних, а іноді навіть нелюдських зусиль. Звісно, мова йде про людські думки. Та сама деталь, що і робить нам верхівкою харчового ланцюга. Найчастіше людські думки співпадають, це можуть бути загальновідомі факти, правила етикету, або погляди на світобудову і політику. За увесь період життя у людини складається свій погляд на світ, свої ідеї. І з плином часу, ці ідеї починаються розповсюджуватися, все глибше і глибше захоплюючи розум людей, і переконуючи їх, що ці думки – насправді є постулатами правильного суспільства, і вони починають підхоплювати ці ідеї і розповсюджувати їх. І це вважається за норму, адже те, що існує не один десяток років принципово не може бути невірним. Однак, не усі люди вважають це нормою. Існують цілі групи громадян, які не приймають загальноприйнятих норм. Вони не погоджуються з деякими законами або цілими державними устроями, або просто не приймають деякі з простих правил, які, здавалося б, не так важко виконувати, але все одно вони спричиняють деякий дискомфорт у розумінні людей. Ці люди – інакомислячі. Вони мають свій погляд на будь-яку ситуація або подію у нашому суспільстві. Але чи це погано? Аж ніяк. Згідно зі статтею 34 Конституції України: Кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Якщо свобода слова і думок гарантовані конституцією, то чого ж інакомислячі люди часто переслідуються і вони часто є ціллю людського полювання? Щоб розібратися у цьому питанні, важливо зрозуміти визначення інакомислення.

Інакомислення – здатність людини або групи осіб подолати загальноприйняті шаблони і зробити крок убік від того, що в народі кличуть “нормою”. Ці норми – ніщо інше, як досвід минулих років, що дуже міцно закріпився у суспільстві і наче паразит, керує свідомістю людей, не даючи їм змоги чинити часто правильні вчинки. Авжеж, буде абсурдом казати, що ці норми лише псують людям життя, не даючи “вільно дихати” і приймати правильні рішення. Багато з таких писаних і неписаних правил роблять суспільство більш людяним і прогресивним. Наприклад, важко уявити країну, що розвивається, у якій не будуть поважати літніх людей або де буде нормою спізнюватись на роботу. Ці правила – лише дрібні шестерні, що задають ходу величезному механізму суспільства, які лише у сукупності будуть давати видимий результат. У чому ж проблема? Навіщо ж інакомислячим людям пиляти гілку, на якій вони власно і сидять і йти в обхід правилам, які, здавалося б, покращують їх життя і роблять його легшим?

Невже варто прийняти той факт, що такі люди власноруч стараються зруйнувати чітко налагоджений механізм, щоб підбити суспільство під свої стандарти? Аж ніяк. Вся справа в тому, що розвиток людської цивілізації почався тисячі років тому, і з тих пір і донині відбулося багато кардинальних змін, щось проходило, щось приходило йому на зміну, проте люди завжди для себе визначали, що їм подобається, а що навпаки, викликає загальний осуд і зневагу. І скільки б не розвивався і не еволюціонував соціум, разом з ним, “нога в ногу”, розвиваються і прогресують і ці ярлики, що нещадно вішають на шию кожній людині. І ім’я цим ярликам – стереотипи.

Стереотип - це усталений шаблон мислення, забобон, як правило, не має безпосереднього відношення до реальності. Важко посперечатися з тих фактом, що світ сьогодення – стереотипний до невпізанності. Ця проблема буквально пронизує усі сфери нашого життя. Вони диктують нам чіткі правила, які слід виконувати, аби отримати прихильність люду, що тебе оточує. Починаючи від зовнішнього вигляду людини і закінчуючи правилами прийому на роботу, стереотипи, наче в’юн, охоплюють Людину з ніг до голови. Найбільш поширені стереотипи на сьогодні: Якщо людина дешево одягнена, то вона, несумлінно, не досягла жодного успіху в житті; або, якщо особа має багато татуювань на тілі, то вона безсумнівно, пов’язана з кримінальним світом.

Звісно, вони вкрай невинні і навряд чи зможуть завадити людині жити нормальним життям, максимум, на що вони здатні – викликати у людини легкий дискомфорт через те, що може здатись, що вона чинить неправильно, проте це аж ніяк не її провина.

Не дивлячись на це, існують і інші види стереотипів, більш руйнівні, оскільки ті побудовані на расистських або сексистських висловлюваннях. Вони вкрай образливі і побудовані на ідеях, що панували у суспільстві понад сто років тому.

До таких стійких висловів можна віднести стереотип про те, що жінки не можуть працювати на одному рівні з чоловіками, про те, що жінки насправді не

можуть служити в армії, хоча нині багато прогресивних країн нині вже відмовляються від такого вузького типу мислення. Що ж стосується поширених стереотипів щодо чоловіків – вони теж, на мою думку, є лиш глухими відгуками минулого. Наприклад, робота, що пов'язана зі створенням красивих образів, хоч і є високооплачуваною і відкритою для представників обох статей, якщо буде обрана чоловіком, то можна бути певним, що його чекає загальний осуд, оскільки 80% населення не готове прийняти такого дивного, на їх думку, вибору.

Безсумнівно, усі ці стереотипи є необґрунтованими. Нікому достеменно невідому, де вони беруть свій початок, проти кого були використані вперше.

Відомо лише одне: вони так чи інакше спиняють країну, не даючи можливості в повній мірі використовувати людські і технічні можливості, що веде до гальмування науково-технічного розвитку, що, в свою чергу, опускає країну нижче по списку на міжнародній арені.

Але що ж є причиною того, що в сучасному світі, де повсякчас проводиться лібералізація, де людям, незалежно від їх статі, віку, віросповідання надаються рівні права, ми все одно вимушені рахуватися зі стереотипами? Все досить просто – основна причина такого – самі ж люди, що, незалежно від бажання, агітують до стереотипності або пропагують свої погляди. Вся справа в тому, що, як і було сказано раніше, стереотипи все давно дуже міцно засіли в голови людей. Можна провести аналогію з вірусом, адже подібно штаму якоїсь вкрай небезпечної хвороби, стереотипність дуже міцно осідає всередині людини, проте не вбиваючи свого носія, а використовуючи його для поширення свого впливу. Коли певний стереотип потрапляє до мозку людини, то вже звідти, через слова та агітації це починає потрапляти до навколишнього середовища, підвергаючи своєму впливу все більше і більше невинних людей. Здавалося б, якщо стереотипність може міцно засісти в кожному з нас, то чого ж це не відбулося з усіма нами?

Саме тут велику роль відіграють інакомислячі люди. Вони мають свою точку зору майже на кожну ситуацію у світі. Їм не важливо, що розповідають по телевізору, не важливо, що кажуть люди на лаві біля під'їзду, такі люди звикли тверезо оцінювати ситуацію і ставити під сумнів те, що не викликає довіри, або те, що вважається морально застарілим, проте ніхто не наважувався про це відкрито говорити. Безсумнівно, такі принципові і кмітливі люди, що мають свіжу голову та мають свій погляд на життя і рухають країну вперед або розвертають її на 180 градусів, щоб почати рухатися у іншому напрямку.

Однак, не тільки своєю сильною громадянською позицією інакомислячі люди можуть чинити значний вплив на розвиток суспільства. На момент написання цієї тези, у 2020, ситуація на ринку праці склалася так, що на перший план виходять професії, що потребують не стільки фізичної сили і витривалості, скільки можливості мислити критично і приймати рішення.

Важка праця, хоч і залишається вкрай необхідною у наші дні, проте все ж віддає позиції новим, більш творчим сферам. Для прикладу візьмемо одну з

найбільш поширених нині галузей: ІТ та комп'ютерні технології. Для роботи з технологіями навряд потрібна велика фізична сила або міцні м'язи. Однією з основних вимог до таких людей є здатність мислити нестандартно, знаходити творчий підхід до проблем, що виникають в процесі роботи. Оскільки сфера і досі залишається новою і недостатньо дослідженою, чіткого шаблону, як діяти у нестандартній ситуації просто немає. Саме тому, цьому напрому, як ковток свіжого повітря, необхідні спеціалісти, що вміють мислити в обхід загальноприйнятих правил і блискавично приймати рішення.

Однак не лише в “молодих” сферах необхідні люди, що володіють інакомисленням. Важко сперечатись з тим фактом, що мистецтво переслідує нас із пелюшок і до останнього подиху. В дитинстві ми спостерігаємо яскраві картини і читаємо казки і вірші в кольорових дитячих книжках. У вже більш свідомому віці ми спостерігаємо мистецтво у будівлі школи або університету, де ним прикрашають стіни. Доросле життя годі і уявити без морального розвитку і культурного просвітлення. Походи в театри, в музеї, художні галереї – це все вже давно стало невід'ємною частиною нашого життя.

Але чим саме приваблює нас мистецтво? Невже це щось, що сприймається як щось звичайне, що стало нормою і без чого не може існувати суспільство? Сумнівно, оскільки і донині існують мільйони людей, які не люблять мистецтво і попри це живуть нормальним життям. Але що ж змушує іншу частину людей так захоплюватись спадщиною митців? Адже неможливо, аби щось буденне так захоплювало мільярди людей. Вся справа в творчому підході до справи і інакомисленні, якими володіють всі працівники творчої галузі. Чи можливо зацікавити людину, намалювавши на білому тлі геометричну фігуру? Навряд-чи. Однак, Каземир Малевич з його картиною “Чорний квадрат” (1915) доводять геть протилежну думку. Ця картина і досі викликає масовий резонанс и досі зустрічає суперечливі думки, годі й казати про початок минулого століття, коли ця картина вперше побачила світ з-під пензля митця. Рішення створити цю картину було настільки ж прогресивним, настільки ж і нестандартним. Художник не побоявся критики і осуду з боку свого оточення, він просто створив те, що, на його думку, буде досить шокуючим, але, з іншого боку, і знайде свою цільову аудиторію. Це – яскравий приклад інакомислення.

Однак, напевно, найбільш прогресивним митцем з думками, що знаходяться за межею нашого розуміння можна вважати живописця Вінсента Ван Гога (1853-1890). Той, хто хоч одного разу зустрічався з його творчістю погодиться, що на перший погляд воно виглядає дивно, часом трохи лячно, однак, якщо продовжувати спостерігати за нею протягом декількох хвилин, почнуть помічати все нові і нові деталі, що як магніт будуть тягнути до себе.

Митець зі своїм неповторним стилем випереджав час як мінімум на 100 років, що і робило його творчість такою нестандартною, але в свою чергу надзвичайно прогресивною і цікавою. Якби термін “інакомислення” був персоналізований, то він би, однак, був би знайдений саме у образі Ван Гога.

Однак, не мистецтвом єдиним живе людина. У наш час, коли гроші рухають цим світом, варто проявляти креатив, щоб не залишитися за бортом і завжди мати гроші. Проте, оскільки людство невпинно крокує вперед, розвивається і попит на товари. А, як відомо з курсу економіки, зі збільшенням попиту росте і пропозиція, що істотно збільшує конкуренцію на ринку товарів і послуг. Покупці стають більш вибагливими, вимагаючи все більше і більше. Їх можна зрозуміти, адже за свої чесно зароблені гроші хочеться отримувати послуги такого ж рівня якості. Щоб вразити потенційного клієнта, часом треба йти на нестандартні кроки. Великі компанії вдаються до нетипових кроків і інакомислення, щоб задовольнити клієнтів. Ось декілька прикладів саме таких сміливих кроків:

Автоконцерн “Porsche” був одним з піонерів автомобілебудування. Будучи лідером на ринку автомобілів вже понад 80 років, генеральним директорам треба віддавати багато сил на те, щоб залишатись лідером. “Порше” на даний момент повністю ексклюзиву. Він залишається єдиним автовиробником, хто випускає масові задньомоторні спорткари. Просто за п'ятдесят років їх виробництва все потихеньку звиклися з їх існуванням, а ось зникнення всіх інших машин з такою компонованням пройшла майже непоміченою. Мало хто згадає про Renault Alpina або задумається про компонованні всім відомого DeLorean DMC-12, а Porsche 911 і зараз живіший за всіх живих і з оптимізмом дивиться в майбутнє.

Аналізуючи ситуацію та враховуючи всі аргументи, що було наведено вище, можна заявити, що інакомислення – вкрай важливий навик у світі сьогодення, що допомагає чітко заявити свою позицію у суспільстві, адже люди, які займають чітку позицію, що відмінна від думки більшості, мають більший авторитет і займають більш високу позицію серед людей.

Матвєєва Е.

док. пед. наук, доцент Данченко І.О.

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ ОБДАРОВАНИХ СТУДЕНТІВ

Робота за освітою обдарованих студентів – це завдання, що вимагає спільних дій багатьох фахівців. Після закінчення Другої світової війни в США зусиллями Д.Гілфорда, який працював на замовлення Пентагону, була зроблена широкомасштабна програма психологічних досліджень вивчення проблем обдарованості. Цей факт означав визнання державної важливості проблеми реалізації потенціалу, закладеного в розумовій обдарованості. З тих пір в психологічних дослідженнях стався значний прогрес.

Обдаровані студенти – дуже цінна, але і вельми тендітна частина нашого